

ערכאה: בית משפט לעניני משפחה למחוזות תל-אביב והמרכז

תמ"ש 31641/97

השופט: ורדה פלאוט

תאריך: 17/09/00

נושא: ניאוף הדדי- טענת פטור ממזונות

נושאים:

זכויות יסוד, אפטרופסות ומשמורת, רכוש, מזונות, גירושין

תתי נושאים:

זכויות הילד, זכויות האשה, שוויון בין המינים, משמורת ילדים, פירוק שיתוף, איזון משאבים, אשה, ילדים, מדור, מורדת

ביהמ"ש עונה על שאלות:

1. מהם התנאים לשלילת מזונותיה של אשה בטענה כי "זנתה תחת בעלה"?
2. מהם התנאים לשלילת מזונותיה של אשה בטענה כי "עשתה מעשה כיעור"?
3. לאור עקרון השוויון בין המינים, כיצד תשפיע העובדה כי הבעל עצמו ניהל מערכת יחסים עם אשה אחרת ממנה נולדו לו תאומים על החלטת ביהמ"ש לעניין חובתו לתשלום מזונות אשתו?

תמצית עובדתית:

בעל טען, כי הוא פטור ממזונות אשתו מאחר וזו זנתה תחתיו.

תמצית החלטת בית המשפט:

לא עלה בידי הבעל להוכיח את טענתו, ברם אף אם היה עולה בידי לעשות כן, הרי שבנסיבות המקרה הנדון את הוכח כי הבעל ניהל מערכת יחסים עם אשה אחרת ממנה נולדו לו תאומים, קובע ביהמ"ש כי לא היה פוטר את הבעל ממזונות אשתו מאחר והבעל דורש מאשתו את שלא דרש מעצמו ולאור עקרון השוויון בין המינים.

בעניין:
פלונית ו-3 קטינים
ע"י ב"כ עוה"ד א. מנע-שני התובעים

נגד

אלמוני
הנתבע

פסק דין

א. התביעות התלויות ועומדות

בעניינם של הצדדים שבפני תלויות ועומדות 4 תובעות כדלקמן: -

1. בתמ"ש 31641/97 הוגשה ע"י תובעים 1-3 באמצעות אמם (להלן: "הקטינים") וע"י תובעת 4, האם (להלן: "האשה" או "התובעת") תביעה למזונות ומדור שקט ושלו כנגד הנתבע (להלן: "הבעל").
2. בתמ"ש 31642/97 הוגשה ע"י האשה תביעה כנגד הבעל לפירוק שיתוף.
3. בתמ"ש 31643/97 הוגשה ע"י האשה כנגד הבעל תביעה למשמורת קטינים.
4. בתמ"ש 31644/97 הוגשה ע"י האשה תביעה לאיזון משאבים עפ"י חוק יחסי ממון בין בני זוג כנגד הבעל.

להלן אדון בארבע התובעות אחת לאחת.

ב. רקע

בנה"ז נישאו זל"ז כדמוי בחודש אוגוסט 1987.

מנישואין אלה נולדו לבנה"ז 3 ילדים, תובעים 1-3: -
נ., יליד 24.9.88, כבן 12.
נ., ילידת 11.2.91, כבת 9.

א., יליד 6.12.93, כבן 7.

במהלך נישואי הצדדים, ניהל הבעל מערכת יחסים עם אשה אחרת, ממנה נולדו לו תאומים.

ביום 5.3.96, לאחר תקופות מספר בהן נעדר הבעל מן הבית (כל צד טוען כי היוזמה להיעדרויות באה מן הצד האחר), חתמו בנה"ז על הסכם, בו נאמר: -

"לבקשתי, משה יעזוב זמנית את הבית ויחזור רק לאחר שלושה חודשים בהודעה מוקדמת ואז נגיע להסדר שיניח את דעת שנינו. כמובן שכל הבית, המשק, תכולת הבית וכל רכושנו המשותף בכלל הוא של שנינו. כל צד יכבד בקשת הצד השני לגירושין".
(מצורף לכתב התביעה כנספח א').

בחודש אוגוסט '97 הגיש הבעל לביה"ד הרבני תביעה לשלום בית, וחודש לאחר מכן הגיש תביעה להכרזת האשה כמורדת ולשלילת זכותה למזונות.

ביה"ד הרבני דחה את שתי התביעות, בקובעו: -

"לאחר שמיעת דברי הצדדים וב"כ האשה ומאחר והבעל הודה שנולדו לו תאומים מאשה אחרת, וכי היה נעדר מהבית תקופה ממושכת, והאשה מסרבת להשלים עמו עקב בגידותיו בה, וזה מספר שנים שאין ביניהם יחסי אישות. לאור האמור תביעת הבעל לחייב את אשתו לחזור אליו לשלום בית נדחית וכן נדחית בקשתו להכריזה כמורדת".
(מצורף לסיכומי התביעה כנספח ג').

הבעל הגיש ערעור על פסה"ד.

בהחלטה נקבע, בהסכמת הצדדים, כי לבעל תינתן שהות של 60 יום לרכוש את לב האשה, ובאם לא יצליח, מכל סיבה שהיא, אזי ייתן לה גט ללא כל השהייה.

כיום בנה"ז טרם התגרשו, אך הם חיים בפירוד מזה מספר שנים. קיימת מחלוקת לעניין מועד הקרע.

ביום 16.12.97 נקבעו מזונות זמניים לתובעים בסך 7,000 ש"ח לחודש (צמוד למדד הידוע ביום מתן ההחלטה), בנוסף לקצבת ילדים, אשר תשולם לידי האשה.

ביום 9.6.98, לאחר בקשה להקטנת סכום המזונות מצד הבעל, ובקשה להגדלת סכום המזונות מצד האשה, נקבע כי סכום המזונות הזמניים (7,000 ש"ח) יעמוד על כנו, כאשר מתוכו סך 3,000 ש"ח לחודש ישולם עבור מזונות האשה, וסך 4,000 ש"ח לחודש ישולם עבור מזונות הקטינים.

ביום 14.6.99 הגיש הבעל בקשה לביטול חיובו במזונות האשה. בקשתו נדחתה.

ג. תביעת המזונות

1. טענות הצדדים

טענות האשה

לטענת האשה, הבעל הפר את התחייבותו ליתן לה את גיטה, על אף רצונה להתגרש ממנו (האשה הגישה תביעת גירושין בביה"ד הרבני ביום 15.6.99 - נספח יב' לסיכומיה), והותירה עגונה. על כן חייב הוא במזונותיה.

לעניין כושר השתכרותו של הבעל טוענת האשה, כי הבעל הינו עו"ד מצליח, המשתכר כ-70,000- ש"ח נטו לחודש.

לטענתה, רמת החיים בה חיו הצדדים הייתה גבוהה ביותר, והבעל לא חסך ממנה ומהקטינים דבר.

כראיה לאמידותו של הבעל, הצביעה האשה על העובדה, כי הבנק העמיד לרשותו אשראי בסך 1,000,000 ש"ח, ללא כל בטחונות.

כאשר נשאל על כך הבעל בעדותו, ענה: -

"ש. מה יתרת החובה שלך בבנק הפועלים בסניף מונטיפיורי?"

ת. יש לי בעיה קשה עם הבנק, וכנראה אכנס לערכאה

משפטית עם הבנק, שלוקחים כסף מלקוחות שלי כדי

לכסות יתרת חובה של למעלה מ-1,000,000 ש"ח.

ש. יש לך למעלה מ-1,000,000 ש"ח יתרת חובה - מהם

הבטחונות?

ת. הבנק סבור שהכספים של הלקוחות שלי הם הבטחונות,

מעבר לכך אין לי בטחונות."

(עמ' 59 לפרוטוקול מיום 29.2.00).

בנוסף, הציגה האשה, להוכחת אמידותו של הבעל, תדפיסי תנועות בגובה עשרות אלפי שקלים בחשבונם המשותף של הצדדים (נספח טז' לסיכומיה).

לטענת האשה לבעל רכוש רב וזכויות כספיות, בכללן הזכות לקבלת שתי דירות במסגרת עסקת קומבינציה במגרש בחולון, השכרת דירות שירש מהוריו בחולון, רכבים, מיטלטלין ועוד.

לטענת האשה, לאחר הפירוד הפקיד הבעל בחשבונה מדי חודש סך 7,000 ש"ח להוצאות בסיסיות, והשלים סכומים נוספים בהתאם לצרכיה הנוספים: -

"ש.מ.2.96 - קיבלת באופן שוטף בהעברה לבנק סכום של 7,000 ש"ח?
ת. לא זוכרת את התאריך, אך היה הסכם שנותן לי 7,000 ש"ח, וכל מה שאצטרך עוד.
ש. אמרת שנותן לך 7,000 ש"ח, ומעבר לכך גם תקבלי - מה הכוונה תצטרכי?
ת. היות ולפי הצ'קים הקודמים חייתי על רמה גבוהה, לקח לי את הצ'קים ושבר את כרטיס האשראי שלי, אני פתחתי חשבון ביהוד והוא הזרים לי כסף לחשבון, וכך חייתי. 7,000 ש"ח בסיס, ומעבר לכך כל מה שהייתי צריכה הוא נתן.
...
ש. מהם הצרכים הנוספים?
ת. עוזרת, גנן, הוצאות רכב - 1,500 ש"ח לחודש, כולל ביטוחים, ילדים, חוגים. כל מה שצריך".
(עמ' 47-48 לפרוטוקול מיום 29.2.00)

הבעל בעדותו לא הכחיש כי העביר לאשה באמצעות הוראת קבע סך 7,000 ש"ח לחודש.
(עמ' 59, 60-61 לפרוטוקול מיום 29.2.00).

לטענת האשה, היא עצמה אינה עובדת.

האשה תובעת למזונותיה, בהתבסס על צרכיה כפי שמפורטים בכתב התביעה, סך 10,200 ש"ח לחודש.
צרכי הילדים, כפי שמפורטים בכתב התביעה, עומדים על סך 6,386 ש"ח לחודש (תובע 1 - 2,355 ש"ח, תובעת 2 - 2,211 ש"ח, תובע 3 - 1,820 ש"ח).

טענות הבעל

הבעל אינו חולק על חבותו במזונות הקטינים, ורוב טענותיו מתמקדות בשלילת זכותה של האשה למזונות.

לטענת הבעל, לאשה מאהב מזה שנים, איתו היא מנהלת מערכת יחסים אינטימית, לרבות נסיעה משותפת לחו"ל ולינה בביתו.

חוקר פרטי, אשר נקרא לעדות מטעם הבעל, עקב אחר האשה בהזדמנויות שונות, ודו"ח המעקב וצילומים צורפו לתיק באמצעותו.

לטענת הבעל, האשה זנתה תחתיו ועשתה מעשי כיעור, העולים כדי הפסד מזונותיה עפ"י הדין העברי.

לטענת האשה, הקשר שלה עם אותו מאהב לכאורה, הנו קשר ידידות בלבד, ואין מדובר בקשר אינטימי.

האשה נחקרה ארוכות על מערכת יחסיה עם "המאהב" והכחישה כל קשר רומנטי עמו. לטענתה, הבעל לא הוכיח קשר עם "המאהב" לכאורה, מלבד קשר ידידות.

לעניין גובה הכנסותיו טוען הבעל, כי מצב עסקו הולך ומתדרדר, וצוות משרדו מצומצם ביותר. הבעל צרף לסיכומיו מכתב מרו"ח המתייחס לשנת המס 1999, ולפיו ההכנסות הצפויות לו בשנה זו יעלו כדי 45,000 ש"ח ברוטו, קרי: 3,750 ש"ח ברוטו לחודש.

כאמור, לבעל תאומים מחוץ לנישואין, כיום בני 3, ולטענתו משלם הוא למזונותיהם סך 4,000 ש"ח לחודש.

לעניין השתכרות האשה טוען הבעל, כי האשה עובדת בייצור ושיווק בובות, כריות וכד' ומרוויחה כספים רבים אותם יש לקזז כנגד מזונותיה.

התובעת מודה כי "עשתה" בזארים בהם מכרה מעבודותיה (פרוטוקול עמ' 45), ואולם היא מכחישה את הטענה כי יש לה הכנסות משמעותיות מכך.

2. דיון

מזונות האשה

זכאותה של האשה למזונות

לטענת הבעל, פטור הוא ממזונות אשתו מאחר שזו זנתה תחתיו במשך שנים עם אחר, ואף הביא עדויות וראיות להוכחת טענתו.

לחילופין, טוען הבעל כי האשה עשתה "מעשי כיעור", בגינם נשללת זכותה למזונות.

אני סבורה, כי בנסיבות המקרה שבפני לא עלה בידי הבעל להוכיח טענתו, אך גם אם היה מצליח להוכיח כי אכן זנתה האשה תחתיו, הרי שבנסיבות העניין שבפני גם במקרה כזה לא היו נשללים ממנה מזונותיה, וזאת מהנימוקים אשר יובאו להלן.

השניות הבאה לידי ביטוי בטענות הבעל, צורמת.

מחד, הבעל אינו מכחיש, כי במהלך הנישואין ניהל מערכת יחסים עם אשה אחרת, ממנה אף נולדו לו תאומים, ומאידך, מצפה הוא מאשתו להתנהגות מוסרית ולנאמנות מוחלטת, ומשלא עמדה בציפיותיו, מבקש הוא לשלול מזונותיה.

בקשת הבעל לפטור עצמו ממזונות אשתו בשל יחסיה עם אחר, בעוד שהוא עצמו מנהל מערכת יחסים עם אחרת, נוגדת את עקרון השוויון.

לגישתו של השופט המנוח שינבויים בפרשת גרינהאוז: -

"... שהרי גם אם נמצאה האשה עוברת על דת, זוהי רק עובדה אחת ממכלול עובדות המהוות את היסודות לפסק הדין.

ובמכלול עובדות אלו נמצאת גם דרך התנהגותו של הבעל ואכן לפי התנהגותו אין לומר שעבירת האשה על דרכי צניעות מסויימות צריכה להפריע לו כי גם הוא נוהג כך. אין העובדה שהאשה עוברת על דת עומדת לזכותו של הבעל".

(ע"א 277/81 גרינהאוז נ' גרינהאוז, פ"ד לו (3) 197).

הנשיא שמגר, בערעור על פסה"ד, לא אימץ גישה זו, אך יחד עם זאת הערעור נדחה.

גישה זו, הדוגלת בשוויון בין המינים לעניין תוצאות התנהגותם המוסרית של בנ"ז, עלתה בשנית כעשור שנים לאחר פרשת גרינהאוז, בפרשת גל, שם העלה הבעל טענה, לפיה אשתו מקיימת יחסים עם אחר מזה זמן, ובעוד הצדדים נשואים, ועל כן ביקש לשלול ממנה את מזונותיה בטענה של "זנתה תחתיו" ו"עשתה מעשי כיעור".

לגישתו של הנשיא שמגר בפסה"ד, בנסיבות בהן הבעל עזב את משפחתו ונסע לאירופה, "אין מקום לדרוש כי בתקופה זו תסתגר המערערת בביתה, לא תצא מפתחו ולא תבלה במסיבות-חברים, בקולנוע או בבתי חברים"

(ע"א 2923/93 גל נ' גל, תקדין-עליון 94 (4) 425).

בנסיבות אותו עניין נקבע: -

"אינני סבור שניתן לייחס לאשה בנסיבות מקרה זה, ולאור עובדותיו הנ"ל, "מעשי כיעור" עקב יציאותיה עם מכר, בעת שבעלה אינו עימה, לפי בחירתו".
(שם, שם).

לאור האמור, אין מקום לשלול את מזונות האשה בשל יחסיה עם אחר, לא כל שכן, כאשר הבעל לא הוכיח את עילות הפטור עפ"י הנדרש.

ובמה דברים אמורים.

"זנתה תחת בעלה" - עפ"י הדין העברי, אשה המקיימת יחסי מין עם גבר אחר שאינו בעלה, אסורה לבעלה ולבעלה, מפסידה את כתובה ובכללה מזונותיה.

לגבי מידת ההוכחה: -

"אין לדבר על איסור האשה על בעלה מחמת זנות עם אחר, אלא אם הוכח הדבר על ידי שני עדים כשרים, כי המדובר כאן בדבר שבערווה והכלל הוא אין דבר שבערווה בפחות משניים, ז"א משני עדים".

(ד"ר ב. שרשבסקי דיני משפחה (תשנ"ג 1993-), בעמ' 322).

לטענת ב"כ הבעל, על שאלת "זינתה תחת בעלה" להיחתך עפ"י דיני הראיות האזרחיים הרגילים המקובלים.

בפרשת פרידמן נדונה מידת ההוכחה הדרושה להליך "קינוי וסתירה". הנשיא שמגר דחה את אפשרות החלת דיני הראיות האזרחיים, והחיל את דיני הראיות ההלכתיים, קרי: נדרשו שני עדים להוכחת השמעת הנוסחה.

(ע"א 761/88 פרידמן נ' פרידמן, פ"ד מג (4) 505. כן ר' מ"א 5534/92 לוי נ' לוי דינים-מחוזי כו (5) 227 - כב' השופטת רוטלוי יישמה את הלכת פרידמן, בקבעה כי יש להוכיח טענת "זנתה תחת בעלה" עפ"י כללי המשפט העברי).

בענייננו, העד היחיד מטעם הבעל היה החוקר הפרטי. מנגד, האשה הכחישה מכל וכל את טענות הבעל לעניין קיום יחסים עם אחר.

אף אם אקבל את ממצאי החוקר הפרטי ואטיל ספקות בעדותה של האשה, הרי לכל היותר, העלתה עדות החוקר חשד, ואפילו חשד כבד, לקיום יחסים בין האשה לגבר זר, וכבר נקבע בפסיקה: -

"חשד בלבד ויהיה אף כבד, אינו בגדר ראיה פוזיטיבית היכולה לבסס שלילת מזונות. הוא הדין בעניין טענתו של המערער הקשורה לנושא זה לפיה יש בקביעה כי המשיבה שיקרה כדי לבסס טיעונו. שקרים יכולים להוסיף חיזוק לטענת בעל הדין השני, אך הם אינם באים במקום ראיה המבססת את הטענה".

(ר' דברי הנשיא שמגר בע"א 151/88 שפרלינג נ' שפרלינג, דינים-עליון ט 250).

לעניין "מעשי כיעור" - כמו בהוכחת "זנתה תחתיו", גם כאן נדרשים שני עדים לביסוס הטענה, והבעל לא הצליח לבסס טענתו מאחר שרק עד אחד העיד בעניין - הוא החוקר הפרטי.

יתרה מכך, רמת ההוכחה הנדרשת בטענה מסוג "עשתה מעשי כיעור" הנה גבוהה, ו"אין בייחוד גרידא בין אשה נשואה עם אחר, אפילו בחדר נעול, כדי לבסס תביעה לפי עילה זו אלא אם הנסיבות מחייבות - לפי ראיות עיני ביה"ד - את המסקנה שהאשה כנראה זנתה עם האחר" (שרשבסקי לעיל, בעמ' 317-318).

על יסוד האמור לעיל, בהתחשב בנסיבות המקרה, וכל עוד בנה"ז נשואים, חייב הבעל במזונות אשתו.

בנקודה זו מן הראוי להוסיף, כי כאמור, ביה"ד הרבני דחה את תביעתו של הבעל להכריז על האשה כמורדת, תוך ביקורת חריפה על התנהגותו של הבעל.

גובה המזונות

לטענת האשה, הבעל, עו"ד במקצועו, משתכר כ-70,000, ובנוסף בעל רכוש. הבעל טוען כי הוא משתכר סכום של כ-3,750 ש"ח לחודש, לאחר שנקלע לחובות.

גובה האשראי של הבעל בבנק, בסך 1,000,000 ש"ח, אותו הבעל אינו מכחיש, מעיד על כך שהבעל משתכר מעבר להצהרתו.

חיזוק לכך ניתן למצוא אף בסכום המזונות, אותו משלם הבעל לילדיו מחוץ לנישואים, כ-4,000 ש"ח לחודש ("עפי החלטת בימ"ש לאחר הסכם" כדברי הנתבע - פרוטוקול עמ' 63) ובסכום אותו שילם לתובעים עד להגשת התביעה, לפחות 7,000 ש"ח לחודש (נכון לשנת '96), סכום אשר היווה בסיס לפסיקת המזונות הזמניים בהחלטה מיום 16.12.97.

בנוסף, לבעל רכוש רב, לרבות נכסי מקרקעין בשווי מעל 1,000,000 ש"ח, ופוטנציאל השתכרות גבוה.

האשה העידה כי אינה עובדת, ולא עלה בידי הבעל לסתור טענתה.

למעשה, אין דין המחייב אשה לצאת ולעבוד והבעל אינו רשאי לדרוש מאשתו לעשות כן ובכך לפטור עצמו ממזונותיה.

(ע"א 673/83 מזור נ' מזור, פ"ד לח (3) 29, וכן ע"א 4316/96 פלולי נ' פלולי פד"י נב(1) 394).

כיום גרה האשה עם הילדים בבית מגורי הצדדים. במידה ויפורק השיתוף בבית המגורים, הסכום אותו תקבל האשה ממכירת הבית, יוכל לשמש להסדרת מדורה, ועל כן פטור הבעל מתשלום מדור האשה במסגרת חיובו במזונותיה.

עדותה של האשה, לפיה רמת החיים בה חיו בנה"ז הייתה גבוהה, אמינה בעיני, והאשה זכאית לאותה רמת חיים בה הייתה מורגלת, מדין "עולה עמו".

יחד עם זאת, נראה כי הסכום אותו העביר הנתבע למזונות התובעים, למעלה משנה לפני הגשת תביעת המזונות, בסך 7,000 ש"ח, משקף את רמת החיים לה הורגלו התובעים. טענת התובעת כי מעבר לסך הנ"ל נשא הנתבע בהוצאות נוספות - לא הוכחה.

האשה העריכה את צריכה בכתב התביעה בכ-10,200 ש"ח. בנסיבות העניין, וכאמור לעיל, נראה כי סכום זה מופרז.

כך גם הסכום הנתבע בעבור הקטינים בסך 7,000.

לטענת הנתבע, הוא העביר לתובעת סך 7,000 ש"ח לחודש, החל מחודש פברואר '96.

לפיכך, יש להותיר סכום זה, כערכו ב-2/96 על כנו, כסכום המשקף את צרכי התובעים, עפ"י רמת החיים לה הורגלו.

היחס בין מזונות התובעים למזונות הקטינים יוותר כפי שנקבע בהחלטה למזונות זמניים (סך 4,000 ש"ח לקטינים, וסך 3,000 ש"ח לאשה).

ד. התביעה לפירוק שיתוף

1. טענות הצדדים

טענות האשה

לטענת האשה, בנה"ז הנם בעלי זכויות חכירה בחלקים שווים של משק 55 במושב בית נחמיה (להלן: "המשק").

המשק כולל בית מגורים, חלקה בת 8 דונם הצמודה אליו, זכויות בכרם בשטח של כ-10 דונם וחלק יחסי בפרדס המעובד ע"י המושב.

לטענתה, המשק נרכש ע"י הצדדים לאחר נישואיהם, ביום 15.4.88, ורשום ע"ש שניהם (הסכם הרכישה צורף כנספח א' לתצהיר עדות ראשית של האשה).

כן טוענת האשה, כי בבעלות משותפת של בנה"ז קוטג' בשוהם, הידוע כבית מס' 105/7, אותו קיבלו במסגרת עסקת קומביניציה בין המושב בו מתגוררים הצדדים לבין חברת "שיכון ופיתוח" (להלן: "הקוטג').

האשה צרפה לתביעתה מסמכים עליהם חתום המושב, לפיהם רכשו הצדדים דירה בשוהם במסגרת עסקת הקומביניציה. כן צורפו מסמכי דו"ח רווח והפסד מן העסקה, תוספת תשלום בגין העסקה ותשלומים שבוצעו מכספי העסקה.

לטענת האשה, הקוטג' נרכש ע"י בנה"ז בשנת 95, וע"ח עסקת הקומביניציה שולמו למושב המחאות מחשבונו המשותף של הצדדים בסכום כולל של 192,735 ש"ח.

כחיזוק לטענתה של האשה בדבר השיתוף בין בנה"ז במשק ובבית ובדבר הצורך לפרק את השיתוף בהם, מפנה האישה להסכם האמור בין בנה"ז, מיום 5.3.96, וכן לתסקיר מיום 20.8.98, בו ממליצה העובדת הסוציאלית לזרז את ההליכים לפירוק השותפות.

יצוין, כי בפועל הזכויות בגין הקוטג' בשוהם רשומות ע"ש הבעל בלבד.

טענות הבעל

הבעל מסכים, כי המשק בבעלות משותפת של בנה"ז, אך בכפוף למס' סייגים:

ראשית, לטענת הבעל, לבתו מנישואיו הראשונים זכויות במשק כבת ממשיכה, מכוח הסכמת בנה"ז, ועל כן יש לצוות על פירוק השיתוף במשק בכפוף להסדר עמה.

לטענת האשה, אין בטענה זו כל ממש, מאחר שלא הסכימה מעולם להעניק לבתו של הנתבע זכויות כלשהן במשק, לא כל שכן זכויות של בת ממשיכה, ואף לא חתמה מעולם על מסמך כלשהו בו בקשה להעניק לבת את הזכויות הנתענות.

בנוסף, טוען הבעל, קיים חוב לקבלן אילן צברי בגין תוספת בנייה במשק, אותו יש לפרוע, ובגינו אף הוגשו תביעות הדדיות בבימ"ש השלום ברמלה בשנת '96. הבעל צרף לתצהירו זכרון דברים בינו לבין הקבלן, לפיו על הבעל לשלם לקבלן סך 40,000 ש"ח.

עוד טוען הבעל, כי קיים חוב למושב וחובות נוספים בגין המשק, אותם יש לפרוע טרם פירוק השיתוף.

אין מחלוקת, כי קיימת זכות הרחבה במשק - קבלת שטח אדמה בן דונם וחצי לבניית בית. זכות זו רשומה ע"ש הבן נמרוד, תובע מס' 1.

מימוש הזכות, לטענת הבעל, כרוכה בתשלום סכום של כ-78,000 דולר למינהל מקרקעי ישראל וכן תשלום בסך 140,000 ש"ח למושב.

לעניין הקוטג' בשהם טוען הבעל, כי במסגרת עיסקה בין המושב לשו"פ היו זכאים חברי המושב לבחור בין תמורה במזומן לבין תמורה בחלק מדירה בבית משותף בשהם.

לטענתו, האשה הייתה מעוניינת באופציה הראשונה (קבלת סכום כסף במזומן), ועל מנת שיוכל לרכוש את הדירה, סוכם בינו לבין האשה כי תינתן לה מחצית התמורה במזומן, אותה קיבלה כל משפחה במושב שבחרה באופציה הראשונה.

על מנת לקבל את הדירה בשלמותה, טוען הבעל כי שילם לבדו למושב סך 170,000 ש"ח. בשנת 1997 הציעה שו"פ לבעל, לטענתו, להמיר את הדירה בקוטג' פינתי, תמורת תוספת של 90,000 ש"ח, מתוכם שילם הבעל 6,000 ש"ח.

לאור האמור טוען הבעל, כי הקוטג' נרכש על ידו לאחר הפירוד בין בנה"ז, הוא רשום על שמו בלבד, ואין לאשה זכויות בקוטג'.

לטענתו, המסמכים אותם צרפה האשה מתייחסים לנכס אחר - דירה בבית משותף, אשר כלל לא נרכשה.

2. דיון

המשק

אין מחלוקת, כי בנה"ז בעלי הזכויות במשק, בחלקים שווים ביניהם.

סעיף 37 (א) לחוק המקרקעין, התשכ"ט - 1969 קובע: -

"כל שותף במקרקעין משותפים זכאי בכל עת לדרוש פירוק השיתוף".

באשר לדרך החלוקה של מקרקעין, סעיפים 39 ו-40 לחוק המקרקעין מורים לאמור: -

"39. פירוק דרך חלוקה.

(א) במקרקעין הניתנים לחלוקה יהיה פירוק השיתוף בדרך של חלוקה בעין".

"40. פירוק דרך מכירה.

(א) במקרקעין שאינם ניתנים לחלוקה, וכן אם נוכח בית המשפט כי חלוקה בעין תגרום הפסד ניכר לשותפים, כולם או מקצתם, יהיה פירוק השיתוף בדרך של מכירת המקרקעין וחלוקת הפדיון.

(ב) המכירה תהיה בדרך שנמכרים מקרקעין מעוקלים בהוצאה לפועל, זולת אם הורה בית המשפט על דרך אחרת שנראית לו יעילה וצודקת יותר בנסיבות העניין".

מסיכומי הצדדים ומעיון בפרוטוקול הדיון מיום 29.2.00 בעמ' 64 עולה, כי קיימת הסכמה בין הצדדים לפירוק השיתוף בנכס בדרך של מכירה.

לפיכך, ובשל הסכמה זו, מתייטר הדיון בשאלה הכיצד לפרק את השיתוף בנכס, אם על דרך של מכירה או על דרך של חלוקה בעין.

סע' 40 א. לחוק המקרקעין קובע: -

"(א) החליט בית המשפט לפי סעיף 40, על פירוק השיתוף במקרקעין משותפים שהם דירה של בני זוג המשמשת להם למגורים, בדרך של מכירה, לא יורה על ביצועה והמכירה תעוכב, כל עוד לא נוכח בית המשפט כי לילדי בני הזוג הקטינים ולבן הזוג המחזיק בהם, יחדיו, נמצא הסדר מגורים אחר המתאים לצרכיהם, לרבות הסדר ביניים למגורים זמניים המתאים לצרכיהם, לתקופה שיקבע".

לפיכך, ניתן צו לפירוק השיתוף במשק, בכפוף למציאת מדור חלופי לקטינים.

טענות הבעל באשר לזכויות בתו (מנישואין קודמים) בנכס, נטענה בשפה רפה בכתב ההגנה, נזנחה לחלוטין במהלך הבאת הראיות, ושבה צפה ועלתה בסיכומים. הבת לא צורפה לדיון. בנסיבות אלה, ומשנזנחה הטענה - לא אדון בה. כמובן שזכותו של כל אדם להגיש כל תביעה על פי שקול דעתו.

באשר לזכויות ההרחבה ע"ש הבן הקטין נמרוד - נראה, מהנתונים שבפני, כי זכויות אלו לא מומשו.

באם הזכויות מומשו, הרי במסגרת פירוק השיתוף יהיה צורך לדון בשאלת חלקו של הקטין בתמורת הנכס.

מכל מקום, על צד מעוניין להגיש תובענה נפרדת בעניין זה עפ"י חוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות תשכ"ב - 1962.

(מאליו מובן כי ביה"מ אינו יכול להתייחס לנתונים שהועלו לראשונה בסיכומי הנתבע, גם אם המדובר (אף, לטענת הנתבע, בעניין דחוף)).

הקוטג'

קיימת מחלוקת בשאלה האם הקוטג' הינו חלק מן הרכוש המשותף של בנה"ז.

כאמור לעיל, כיום רשומות הזכויות בקוטג' ע"ש הבעל בלבד.

בנה"ז נישאו בשנת 1987, ועל כן חל עליהם הסדר איזון המשאבים עפ"י חוק יחסי ממון בן בני זוג, התשל"ג-1973.

בטרם דיון בשאלת פירוק השיתוף בקוטג', יש לענות על שאלה מקדמית - האם קיים שיתוף שכזה, וזאת יש לעשות במסגרת איזון המשאבים.

על פי סעי' 5 לחוק יחסי ממון, איזון המשאבים ייערך עם פקיעת הנישואין עקב גירושין או עקב מותו של בן הזוג.

בעניינינו הצדדים טרם התגרשו, ולפיכך אין מקום לדון באיזון המשאבים בשלב זה. בוא העת, עם פקיעת הנישואין, היא רשאי צד מעוניין להגיש תביעה מתאימה.

ה. התביעה למשמורת

ביום 20.8.98 הוגש לביהמ"ש תסקיר בעניינם של הצדדים.

עפ"י המלצות התסקיר, האשה תשאר משמורנית של הילדים, תוך קביעת הסדרי ראייה לבעל.

לטענת האשה, בהסתמך על המלצות התסקיר, יש לקבוע כי הילדים ישארו במשמורתה, במקביל להזמנת תסקיר חדש ועדכני אשר יקבע הסדרי ראייה לבעל.

הבעל הביע הסכמתו, כי הקטינים יהיו במשמורת האם - התובעת (עמ' 52 לסיכומיו). יחד עם זאת, טען כי יש לקבל את המלצות התסקיר במלואן, לרבות הדרכה הורית לבנה"ז והסדרי ראייה כפי שמפורט בתסקיר לגבי סופי שבוע וימי חול.

לאור האמור בתסקיר, ובהסכמת הצדדים, הקטינים ישארו במשמורת האם.

לא יחול שינוי בהסדרי הראייה הנוהגים היום.

ו. התביעה לאיזון משאבים

האשה מבקשת לאזן את משאבי הצדדים, כפי שנצברו עד למועד הקרע ביניהם.

כאמור לעיל, מאחר שעל בנה"ז חל חוק יחסי ממון, ומאחר שהצדדים טרם התגרשו, הרי שלא הגיעה עת לאזן את משאביהם, והתביעה לאיזון המשאבים תמחק.

ז. על יסוד האמור לעיל, אני קובעת כדלקמן: -

1. עפ"י סעיפים 19 ו-68 לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות התשנ"ב - 1962, אני מסמיכה את פקה"ס באזור מגורי האם והקטינים לשנות את הסדרי הראייה עפ"י הצורך. תוקף ההסמכה שנתיים מהיום.

2. א. הנתבע ישלם למזונות התובעים, לידי התובעת מס' 4, 7,000 ש"ח.
הסך הנ"ל צמוד למדד שפורסם ביום 15.2.96, והוא יעודכן אחת ל-3 חודשים ללא חיוב למפרע.

ב. חלקה של התובעת בדמי המזונות הנ"ל יעמוד ע"ס 3,000 ש"ח (קרן).
חלקם של הקטינים יעמוד ע"ס 4,000 ש"ח (קרן).

ג. החיוב הינו מיום הגשת התביעה (23.7.97), והוא ישולם ב-23 לכל חודש.

ד. פיגורים ישאו הפרשי הצמדה וריבית כדין ממועד החיוב ועד התשלום בפועל.

ה. קצבת הילדים שמשלם המל"ל, תשולם לידי האם בנוסף לדמי המזונות דלעיל.

3. א. ניתן צו לפירוק השיתוף בנכס, משק חקלאי מס' 55 בבית נחמיה, הרשום על שני בני הזוג.

ב. הפירוק כפוף להסדר מדורם של הקטינים.

ג. בשאלת זכויותיו של הקטין - בנכס (אם קיימות זכויות כנ"ל) יש לדון בתובענה נפרדת אשר תוגש ע"י צד מעוניין, עפ"י חוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות תשכ"ב - 1962, תביעה אליה יצורף ב"כ האפוטרופוס הכללי.

4. התביעות הרכושיות נדחות.

5. הנתבע ישלם לתובעת מס' 4 הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסך 10,000 ש"ח + מע"מ, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כדין מהיום ועד התשלום בפועל.

ניתנה היום, י"ז באלול תש"ס, (17 בספטמבר 2000), בהעדר הצדדים.

פלאוט ורדה, שופטת